

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontleen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DIENST ACCESSOIROLOGIE

Een tragikomedie in acht scènes

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2019
Nr.3484

PERSONAGES

(2 dames)

ANTOINETTE PEETERS, pl.m. 62 jaar :

DAISY ALLAERT, pl.m. 30 jaar :

+ enkele stemmen

DECOR

Het decor stelt het bureau voor van de dienst rekwisieten van een tv-station. In de achterwand in het midden zit een deur die naar het magazijn gaat. In de rechtse zijwand een opening die naar een gang gaat die naar de toegangsdeur van het bureau leidt. In het decor staan heel wat rekken met daarop rekwisieten. Naast de rekken twee ijzeren bureaus. Aan een muur hangt een foto van koning Boudewijn en Koningin Fabiola. Naast die foto's hangt een foto van Antoinette.

TIJDSVERLOOP

Het stuk speelt zich af in 1970.

Eerste scène : Een donderdagmorgen in oktober 09.10u

Tweede scène : De volgende dag. Vrijdagmorgen 09.10u

Derde scène : Dezelfde dag 11.25u

Vierde scène : De volgende maandag 09.45u

Vijfde scène : Twee maanden later. Eind december Vrijdagnamiddag 14.45u

Zesde scène : Dezelfde dag 17.20u

Zevende scène : Een week later. Donderdagmiddag 13.18u

Achtste scène : Drie weken later. Woensdagmorgen 08.54u

EERSTE SCÈNE

Een donderdagmorgen in oktober. 09.10u.

(Antoinette Peeters is tweeënzestig en een beetje aan de zwaarlijvige kant. Ze heeft een enorme boezem. Ze zit achter haar bureau in haar bureaustoel. Haar haren zijn in een ouderwetse stijl samen gebracht. Ze draagt een tweedelig maatpakje. Haar benen liggen op haar bureau. Ze is aan het telefoneren. Ze geeft verschillende keren na elkaar een kus in de hoorn.)

ANTOINETTE : Oh! Oh! Oh oh oh oh oh. Oooooooooooooooooohhhh! Ge zijt mij weer stapelzot aan 't maken. Die troetelnaampkes van u hé. 'Juffrouw romantica'. Ge moet er maar opkomen. Ge zijt nog niet goed weg en 'k zou al willen hebben dat ge hier terug zijt. Die borstkas van u met al dat haar gelijk dat van een berggorilla. Die handen gelijk koolschoppen die mij... Uwe lijfgeur die ne mix is van parfum en zweet.... Hoe...? Hoe dat het met mijne vent is? De metser sta op zijn stelling hé. ... En 'k hoop dat hij een van de komende dagen als hij op d'hoogste plank staat, er afvalt. Als ik een beetje chance heb, hangt hij dan maar den helft niet meer aaneen. Als ik veel chance hebt, ademt hij niet meer ook. ... Dat ik hem duidelijk liever kwijt dan rijk zou zijn...? Dan zou er plaats zijn voor u naast mij in mijn bed, hé mijn klein ventje.

(De toegangsdeur van het bureau gaat open en Daisy, 30, verschijnt. Ze draagt kledij uit de flower power periode. Haar haren zijn lang en onverzorgd. Haar ogen zijn niet zichtbaar vanwege een donkere zonnebril.)

(Merkt haar niet op.) Fluistert nog ne keer iets in mijn oorke, mijn lief ventje.
... Oh! Oh! Oh oh oh oh oh!

(Daisy kucht.)

Oooooooooohhhh! 'k Voel u zonder dat ge aan mij komt.

(Daisy kucht nogmaals. Antoinette kijkt haar nu aan.)

DAISY : Ben ik hier op de dienst rekvisieten?

ANTOINETTE : Ik ga moeten ophangen, mijn klein ventje. D'er is hier één of andere seute die ongevraagd is komen binnen gelopen. *(Ze praat nu heel zwoel.)* Tot morgen, mijn klein ventje. *(Ze maakt een langgerekte kus in de telefoon. Ze legt de hoorn op de haak en gaat dreigend rechtop in haar bureaustoel zitten.)*

DAISY : Stoor ik?

ANTOINETTE : Wat denkt ge zelf?

DAISY : Ik ...

ANTOINETTE : Ik zit zodanig in trance omdat die vent mij via den telefoon naar de zevende hemel ga doen vliegen en die seute vraagt: "Stoor ik?" Maar nee gij!

DAISY : *(Ietwat onwennig.)* Ex ... Excuseer. Ik ...

ANTOINETTE : Natuurlijk wel!

(Daisy wordt heel zenuwachtig. Ze gaat uiteindelijk weer weg.)

Privacy *(ze spreekt het woord niet uit op zijn Engels, maar op zijn Vlaams)* hebt ge nergens meer hé. Ne mens wilt op zijn gemak ne keer een half uurke aan telefoonseks doen en ... Komt er hier een binnen die ...

DAISY : *(Komt opnieuw binnen. Ze haalt heel diep adem.)* Excuseer. Maar ben ik hier op de dienst rekvisieten?

ANTOINETTE : *(Kijkt naar een rek waar heel wat oude nachtemmers en pispotten op staan.)* Nee, 'k denk eerder dat ge op geriatrie zit.

DAISY : *(Wordt weer heel zenuwachtig.)* Ik werd naar de vijfde verdieping gestuurd, naar de dienst rekvisieten bij Antoinette.

ANTOINETTE : Madam Antoinette.

DAISY : Excuseer?

ANTOINETTE : Iemand die hier haast veertig jaar achter nen bureau zit, spreken ze hier aan met 'Madam Antoinette.' ... De goeie kennissen mee Antoinetje. Maar 'k vrees dat gij nooit zover zult geraken. En dat is hier niet dienst

rekwisieten, maar dienst accessoirologie. Dat klink chiquer. En voor wat zijt ge hier?

DAISY : Ik begin hier vanaf vandaag te werken als collega van Antoinette. ... Madam Antoinette.

ANTOINETTE : *(Kijkt haar heel bedenkelijk aan. Dan terzijde tot het publiek.)* Pas op, en volgens mij meent die dat hé.

DAISY : Is er een probleem?

ANTOINETTE : Meer dan één, denk ik.

DAISY : Ik vrees dat ik nog moeilijk kan volgen.

ANTOINETTE : Troost u. Ik ook niet. Ik zit hier al 36 jaar zonder werk en 'k krijg er nu nog ne collega bij. En gij komt hier zo maar uit de lucht gevallen.

DAISY : Ik ...

ANTOINETTE : Ge kunt weer niet meer volgen zeker. Hebt gij examen moeten doen voor die job of ...?

DAISY : Ik uih ... Stoort het als ik die vraag niet beantwoord?

ANTOINETTE : We beginnen niet slecht hé. Ge krijgt ne nieuwe collega. Op 't eerste dat ge haar vraagt zegt ze: "Moeit u met uw eigen zaken."

DAISY : Ik zou het u eerlijk willen vertellen maar ... zwijgplicht.

ANTOINETTE : Ja ja. Weet gij wat ik denk? Dat gij hier door een achterpoortje beland zijt.

DAISY : En waarom denkt ge dat?

ANTOINETTE : Hoe denkt ge dat ik hier beland ben?

DAISY : Dus gij zijt ...?

ANTOINETTE : Ik zou het u willen vertellen, maar ... zwijgplicht hé.

(De telefoon gaat.)

DAISY : Als gij ...

ANTOINETTE : Zou het mogelijk zijn van nu een beetje uwen tetter te houden. Af en toe wordt er hier ook nog eens gewerkt hé. *(Ze legt haar haren in de plooi en neemt de hoorn op.)* Hallo, dienst accessoirologie, met madam Antoinette. ... Naar u luister ik altijd, dat weet ge, hé Dreetje. Een ijzeren bed plus ressort,

een bijpassend nachtkastje en twee wit geëmailleerde nachtemmers. ... Voor sebiet. Oei oei, Dreetje. Dat gaat niet lukken. Druk manneke. Druk! Ik zit juist volop in zakelijke besprekingen. Dat gaat ten vroegste voor morgenvoormiddag zijn. Ik ga mijn best doen, meer dan een beetje voor u, maar ... Ja. ... Ja ja. Ge moogt er op rekenen. Ge weet het: voor u alles, hé Dreetje. ... Graag Gedaan. *(Ze legt de hoorn op de haak.)* Wat denkt die potschijter wel. *(Ze neemt haar thermoskan en giet zich koffie uit.)* Er zijn wel dringender zaken dan dat hé.

DAISY : Als ik kan helpen.

ANTOINETTE : Nee merci, volgens mij ga ik hem alleen wel kunnen uitdrinken.

DAISY : ... Waar kan ik mij installeren?

(Antoinette negeert haar en draait wat met haar vingers.)

Weet gij soms ...?

ANTOINETTE : Moest het nog niet doorhebben: ik ben wel in koffiepauze hé.

(De telefoon gaat. Daisy wil de telefoon opnemen.)

Hei! Gij zijt zot of wat?

DAISY : Pardon?

ANTOINETTE : Als ge het druk hebt, wat doet ge dan zeker niet? ... Den telefoon oppakken.

(De telefoon stopt met rinkelen. Er valt een stilte.)

‘k Kan mis zijn, maar volgens mij zult ge nog veel moeten leren. *(Ze drinkt met veel genot van haar koffie.)* Oohh!

(De telefoon gaat opnieuw een paar keer. Antoinette kijkt van de telefoon naar Daisy en terug.)

Ge zijt toch zeker dat ge naar hier gekomen zijt om te werken.

DAISY : Ge bedoelt...?

ANTOINETTE : Ja, nu dat gij hier zijt, ga ik wel den telefoon niet meer oppakken hé.

DAISY : Maar daarjuist ...

ANTOINETTE: Daarjuist is daarjuist. Nu is nu. En met morgen gaan we nu nog geen rekening houden.

(De telefoon stopt met rinkelen.)

Allee, één ding zoudt ge nu toch al moeten geleerd hebben.

DAISY : Ge...?

ANTOINETTE : Als ge lang genoeg wacht met op te pakken, stopt hij vanzelf.

DAISY : Ik zou mij nu graag installeren.

ANTOINETTE : Ik hou u niet tegen.

(Er staat nog wel een bureau maar dat ligt overvol met allerlei spullen. Daisy stapt steeds zenuwachtiger heen en heen.)

(Drinkt met veel genot van haar koffie.) Hooo!

DAISY : Ik wil nu... nu ... nuuuu een plaats om te kunnen werken!

ANTOINETTE : *(Kijkt haar bedenkelijk aan. Dan terzijde tot publiek.)* 'k Weet nog niet waar... maar dat er een hoek af is, dat is zeker. *(Staat met veel allure op uit haar bureaustoel, gaat naar het overvol bureau, met één armzwaai zwiert ze de hele rommel van het bureau af. Ze blaast dan nog eens over het bureaublad heen.)* Ge gaat hier moeten leren uw plan trekken, hé kind.

(Daisy gaat zitten en ademt heel snel. Er valt een stilte, Antoinette wendt zich af naar het publiek en maakt een parodie op Daisy haar adem halen.)

Slaapwel. Een nieuwe collega noemen ze dat.

(Daisy rommelt in haar handtas, maar ze vindt niet wat ze zoekt. Ze kiepert de

hele inhoud van haar handtas over het bureau.)

Subiet ligt het hier weer vol.

(Daisy vindt een strip met pillen en slikt er snel een in. Ze maakt allerlei rare bewegingen en een soort van stuiptrekkingen.)

(Terzijde tot publiek.) Zenuwziek buiten categorie noem ik dat.

(Daisy neemt nog een pil in.)

Die denkt zeker dat het Côte d'Or spekken zijn.

(Daisy maakt allerlei rare bewegingen en haar ademhaling is zeer onregelmatig.)

Moest het nodig zijn: EHBO hebben ze hier al uitgevonden.

(Daisy schudt nu nog een paar keer met haar hoofd en slaakt een diepe zucht. Ze komt stilaan tot rust.)

(Terzijde tot publiek.) De vraag is niet of dat ze dat terug gaat krijgen, maar hoelang dat 't ga duren voor dat ze dat terug krijgt. Anders alles onder controle?

DAISY : Acute aanval van een bipolaire stoornis.

ANTOINETTE : Bipo ... Allee gij.

DAISY : De kunst is om bij het voelen opkomen van een aanval tijdig medicatie in te nemen. *(Legt vier doosjes pillen op haar bureau.)*

ANTOINETTE : 't Is precies alsof gij aan de spekken zit.

DAISY : Sinds vorige maand ben ik aan het afbouwen.

ANTOINETTE : Ja, slaapwel. ... Ik heb vroeger ook nog aan de spekken gezeten.

DAISY : Gij ...?

ANTOINETTE : Van wat denkt ge ...? (*Schudt met haar boezem.*) Ik heb nog bij Côte d'Or gewerkt.

DAISY : Bureauwerk?

ANTOINETTE : Nee, polyvalent achter-de-schermen medewerkster. Ik moest twee keer per dag met die olifant gaan wandelen.

DAISY : Oh, leuke job. Zou ook voor mij ideaal zijn. Ik hou ontzettend van dieren.

ANTOINETTE: (*Terzijde tot publiek.*) Ja, slaapwel. Pakt nog een pilleke.

(Antoinette maakt met een handgebaar aan haar slapen het publiek duidelijk dat Daisy ze ziet vliegen. Ze drinkt haar koffie leeg terwijl Daisy alles in haar handtas steekt.)

... Zeg, dingske.

(Daisy reageert bewust niet.)

Pilleke!

DAISY : Als ge niet meer weet hoe ik heet, heb ik liefst dat ge mij aanspreekt met 'juffrouw'. En moest het zijn dat ge dat woord niet kunt uitspreken is Daisy ook goed.

ANTOINETTE : (*Terzijde tot publiek.*) Als ze boel zoekt kan zij het krijgen hé. (*tegen Daisy*) Ge moet meer dan simpel zijn om uw dochter Daisy te noemen. Ons buurvrouw had een kat die al zeven jaar schurft had die Daisy heette. Mijn moeders zuster had een konijn die ieder jaar jongen had van een anderen buk die Daisy heette. Mijn ...

DAISY : Bij ons op de parochie was er één hoerenkot. De serveuze die daar werkte noemden wij 'Antoinette met de dikke tette en de natte splette'.

ANTOINETTE : (*Staat heel dreigend op en gaat vlak voor Daisy staan. Ze verplicht haar steeds verder achterover te leunen in haar bureaustoel.*) Moest het mogelijk zijn van uwen bril eens af te pakken.

DAISY : (*Duidelijk niet meer op haar gemak.*) Uih ...

ANTOINETTE : 't Is maar als ik u subiet een blauw oog ga slaan, dat ik mijn werk

goed zou willen doen. 't Enigste dat ge zelf moogt doen is kiezen of het links of rechts moet zijn. *(Neemt haar Daisy's zonnebril af en gooit hem weg.)*

(Daisy heeft al een blauw oog.)

(Maakt zich klaar om haar een blauw oog te slaan.) Eh potverdomme, g' hebt al eens iemand verweten voor 'Antoinette met de dikke tette zeker, want g' hebt al een blauw oog.

DAISY : *(Staat op en gaat haar bril oprapen die ze weer opzet.)* Gij ... Gij gaat mij zot maken, gij. Gij ...

ANTOINETTE : Ze pakt zevenentwintig verschillende soorten pillen per dag. Ze staat de helft van de dag te schudden en te beven, maar ik ga haar zot maken. Ge zijt al zot, alleen hebt ge het zelf nog niet door.

DAISY : Gij hé ... Awel gij hé... Gij hebt in uw hele leven niets meegemaakt vergeleken met mij.

ANTOINETTE : *(Maakt dramatische gebaren.)* Hier, onze dramaqueen.

DAISY : Toen ik vier jaar was is mijn moeder gestorven van een verwaarloosde valing. Toen ik zes jaar was had mijn vader een nieuwe vrouw gevonden en verwaarloosde hij mij. Twee jaar daarna kwam er een nieuwe kleine en was ik de kleine teveel. Pleeggezin 1, Pleeggezin 2. Pleeggezin 3. Mijn tante zag mij graag, maar mijn nonkel nog veel liever. Kraakpand 1, Kraakpand 2, Kraakpand 3. Psychiatrische instelling 1, Psychiatrische instelling 2, Psychiatrische instelling 3. Schone woorden, grote liefde, dikke miserie. Vriendje 1, Vriendje 2, Vriendje 3. Eentje met nog 'k weet niet hoeveel andere vriendinnekens. Eentje met zagezegd veel geld. En nu eentje met los handjes. *(Gaat nu vlak voor Antoinette staat en neemt haar bril af. Ze wijst op haar blauwe oog.)* Hebt ge het door, ja? *(Gooit haar bril weg en gaat op haar bureaustoel zitten.)*

(Er valt een stilte.)

ANTOINETTE : Dat verandert de zaak natuurlijk. Gij zijt niet zot, maar een sociaal

geval.

DAISY : *(Steekt haar middelvinger naar haar op.)* Fuck you! Fuck you! Fuck youuuuu!

ANTOINETTE : *(Kijkt haar een tijdje bedenkelijk aan.)* Stoort het als ik toch weer begin te twijfelen?

DAISY : Zeg het maar, kom. Zeg het gewoon. Gij kunt mij juist gelijk al die andere niet luchten. Gij wilt mij hier juist gelijk op al die andere diensten zo rap mogelijk weg. Mij zo rap mogelijk weer in één of andere psychiatrische instelling steken.

ANTOINETTE : Weet ge waar de zotte wijven thuishoren? In de Psychiatrie! Simpel wijf!

DAISY : *(Ze steekt haar middelvinger op.)* Fuck you!

ANTOINETTE : *(Doet haar na.)* Fuck you! Fuck you! Fuck you! ... Voilà zie, en nu is madam haar probleem opgelost zeker.

DAISY : Oh jong, stop ermee. Gij verstaat dat toch niet.

ANTOINETTE : Nee. 'k Vrees dat gij het niet verstaat. Als gij hier naast mij wilt blijven zitten, dan zal dat zonder al die kuren moeten zijn. Gij gaat uw problemen aanpakken en ze oplossen. Oftewel gaat gij al uw frustraties, uw bipolaire stoornissen, uw jarenlang opgekropte frustraties en uw zeventwintig verschillende soorten pillen in uw kabas steken, uw brilleke weer opzetten en vertrekken. Is dat duidelijk? ... Santé. *(Drinkt van haar koffie.)*

(Donker)

TWEEDE SCÈNE

De volgende morgen. 09.20u

(Het bureau is verlaten. De toegangsdeur gaat open, Antoinette komt het bureau binnen en steekt het licht aan. Ze draagt een soort boodschappentas. Ze komt al 'Strangers in the night - Lalalalala' zingend binnen. Ze zet haar boodschappentas op haar bureau en haalt er haar thermos koffie en drie pakken koekjes uit.)

ANTOINETTE : *(Praat tot zichzelf. Ze kijkt wel naar het bureau van Daisy.)* Ge zijt zo goedgezind, Antoinetje. Ja, 'k vind het ook. Binnenkort ga ik nog geloven dat ik hier graag ben. *(Gaat zitten en schenkt zich koffie uit. Heel enthousiast zingt ze weer 'Strangers in the night - Lalalalala. Strangers in the night - Lalalalala.')*

(De toegangsdeur gaat open en Daisy komt met twee grote plastic tassen vol kledij het bureau binnen. Ze zet ze in het bureau neer en gaat weer af.)

(Kijkt naar haar en zingt nu in een wat somberdere toonaard.) 'Strangers in the night - Lalalalala.'

(Daisy komt weer het bureau binnen met twee plastic tassen vol kledij.)

(Zingt nu nog somberder.) Lalalalala.

(Daisy gaat weer af en komt even later weer op met een grote teddybeer.)

(Zingt nu heel sombere eindtonen.) Lalala.

(Antoinette kijkt naar Daisy, Daisy kijkt naar haar.)

Vertrekt ge van hier voor een weekendje naar de zee misschien?

DAISY : Ik ...

ANTOINETTE : Moest het zijn dat ge de juiste woorden niet vindt, de situatie spreekt anders voor zijn eigen hoor.

DAISY : *(Begint weer heel zenuwachtig te worden.)* Ik moest ... Hij wou ... Hij ging mij ...

ANTOINETTE : Niet weer bipolair beginnen worden hé. Hij wilde iets. Gij zag dat niet zitten en toen hebt ge, voor dat hij u een ander blauw oog kon kloppen, uw kabas gepakt.

DAISY : Nee, hij heeft mijn kabas gepakt en aan de voordeur gezet.

ANTOINETTE : Dat is minder.

DAISY : Ge ...?

ANTOINETTE : Omdat dan niet jij, maar hij de eerste stap heeft gezet. Als ge zelf de stap zet, wilt dat zeggen dat ge er zeker van zijt. Bij een van mijn eerste vrijers heeft het zeven keren aan en uit geweest. En weet ge waarom dat het maar pas de zevende keer gelukt is? Omdat het die zevende keer ik ben geweest die het gedaan gemaakt heeft.

DAISY : Dat die smeerlap maar niet denkt dat ik ooit nog terug kom. Als hij wilt kloppen dat hij dan op zijn eigen gezicht klopt. Hij ...

ANTOINETTE : Rustig, kind. Rustig. Subiet zit ge weer tegen tweehonderd per uur aan de spekken.

DAISY : *(Veert recht en begint rond te lopen.)* Ik moet dat van mij afzetten hé.

ANTOINETTE : Gij moet ...

DAISY : En weet ge wat dat zij moet? U vooral niet moeien met mijn leven. Ja?!

ANTOINETTE : Ah bon. Gij vindt ...

DAISY : Ik vind dat zij een grote moeial zijt, ja. Gij moet dit, zij moet dat... Gij ...

ANTOINETTE : Momentje. Nu moet zij eens goed kijken hé. Madam van de ‘niet-alle-vijf-op-een- rij hebben. *(Neemt de kledingzakken en gooit ze één voor één naar buiten.)* Vanaf nu gaan we werk en privé gescheiden houden. Ge gaat er zelfs nog niet aan denken om tegen mij nog maar te beginnen over al uwe zever thuis. Al slaat hij u iedere dag van de week een ander blauw oog, mij kan het niet meer schelen. *(De zakken zijn nu allemaal buiten gegooid.)* Is dat duidelijk genoeg? Weet ge wat dat ge zij kunt? *(Ze gaat naar een rek waarop ijzeren nachtemmers staan. Ze neemt er ene en zet die op het bureau van Daisy. Ze gaat nu achter haar bureau zitten en giet zich koffie uit. Ze geniet van haar koffie. Ze zingt nu uit volle borst.)* ‘Strangers in the night - Lalalalala. Strangers in the night - Lalalalala.’

(Daisy wordt alsmaar zenuwachtiger.)

(Kijkt even naar haar en zingt dan opnieuw uit volle borst.) ‘Strangers in the

night - Lalalalala.'

(Daisy neemt een doosjes met pillen.)

'Strangers ... *(Kijkt haar kant uit en ziet dat ze weer aan de pillen zit.)*
Potverdomme. *(Loopt snel naar Daisy en neemt het doosje pillen af.)* En ge blijft van die spekken af. Moet ge weer helemaal tureluut worden misschien?

DAISY : *(Staat recht, neemt doosje pillen en begint rond te lopen.)* Ik vraag mij af of Eric echt wel een smeerlap is. Het zou ook kunnen dat hij wat problemen heeft met zijn eigen en mij daarom klop geeft. *(Opent een doosje pillen.)*

ANTOINETTE : Ge gaat niet opnieuw beginnen hé.

DAISY : Het kan ook zijn dat ik het uitlok. Ja, volgens mij verdien ik het, dat hij mij klop geeft. *(Haalt een strip met pillen uit het doosje.)*

ANTOINETTE : En nu is het gedaan, ja?! Ik ga het u nog een keer zeggen: de zotte wijven zitten in de psychiatrie. Ja?!

DAISY : *(Begint weer hypernervus te worden.)* Gij hebt mij helemaal niets te zeggen. Ja?! Gij denkt omdat ge hier al zesendertig jaar op uw lui, dik gat achter dien bureau zit, dat ge moet zeggen wat ik moet doen en laten. *(Ze neemt een pil in.)*

(Antoinette begint nu ook zenuwachtig te worden.)

Mis dus. Gij moet u in uw kot eigen bemoeien. Want wie zegt er dat het in uw huishouden niet een even grote puinhoop is dan in dat van mij. Hé?! *(Neemt pil in.)*

ANTOINETTE : Gij ...

DAISY : Ten andere, gij leeft in een ander tijdperk. Gij zijt niet meer mee met wat er in de nieuwe tijd te beleven valt.

ANTOINETTE : Gij ...

DAISY : Nee, gij gaat nu eens naar mij luisteren. Gij met uw tweedelig kostuumke aan van voor den oorlog. Uw haar in een dot. En uw brilleke waarmee Napoleon nog gevochten heeft in Waterloo. *(Komt nu vlak voor Antoinette staan.)* Ik ga MISSCHIEN weer in de psychiatrie belanden. Maar gij gaat hier ... *(Wijst op*

haar bureaustoel.) ... met zekerheid als een oud wijf zitten doodgaan op die bureaustoel. (Neemt nog een pil en gaat achter haar bureau zitten.)

(Antoinette wordt alsmaar zenuwachtiger. Ze neemt een pil uit het doosje van Daisy en slikt ze in. Heel snel daarna een tweede.)

(Donker)

DERDE SCÈNE

Dezelfde dag. 11.25u

(Antoinette en Daisy zitten ieder achter hun bureau in een doodse stilte. Antoinette vijlt haar nagels. Daisy zit in haar haren te draaien. De telefoon rinkelt op het bureau van Antoinette. Er komt geen reactie. Nadat de telefoon drie keer heeft gerinkeld, heft ze de hoorn op en legt hem onmiddellijk terug op de haak. Amper enkele seconden later rinkelt de telefoon nu op het bureau van Daisy. Al nadat hij één keer heeft gerinkeld haalt ze de hoorn van de haak en legt hem onmiddellijk terug. Na korte tijd komt er een gesprek op gang, zonder dat ze elkaar aankijken.)

ANTOINETTE : Ge beseft toch dan we hier nu al twee uren zo zitten.

DAISY : Volgens mij hebt gij er meer last van dan ik.

ANTOINETTE : Op die manier blijft ons werk wel liggen.

DAISY : Welk werk? Er is hier nog nooit werk geweest. Gij zit hier gewoon te wachten op uw pensioen.

ANTOINETTE : Is uw leven nog niet ingewikkeld genoeg dat ge u met het mijne moet bemoeien?

DAISY : Excuseer. Ik heb er geen enkel probleem mee dat er hier geen werk is en gij bijgevolg hier maar zit te zitten. Dat is het systeem.

ANTOINETTE : En ge moet vooral niet proberen van het systeem te veranderen.

DAISY : Voor mij moet het systeem niet veranderen. Ik vraag mij alleen af: voor wat